

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СХ БРОЙ 9
e-mail: sinicdat@gmail.com

СОФИЯ, 16-31 ОКТОМВРИ 2009 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

www.bg-patriarshia.bg

Основание и измерение на християнския живот

стр. 4-5

Издирване на светите мощи и почитанието на светите мъченици Виктор и Стефанира

стр. 6

Двадесетгодишнината от основаването на манастира „Св. Петка“, с. Копривец

стр. 7

Престави се в Господа † Доростолският митрополит ИЛАРИОН

Светият Синод на Българската православна църква е присъбръбе съобщава, че на 28 октомври 2009 г. след кратко боледуване се престави в Господа Негово Високопреосвещено Доростолски митрополит Иларион!

Той бе най-възрастният архиерей на Българската православна църква, който чрез дългогодишното си свещенотелствено посветие целия си живот в служба на Бога, Църквата и народа ни, когото обичаше повече от себе си. Митрополит Иларион бе закръпен с любов към България и Православие и никога не изгуби духа на възрожденска Елена, с който от малък е закръпен, достойно продължавайки делото на свои предшественик и родственик Търновски митрополит Иларион (Макариополски).

Митрополит Иларион бе духовен наставник на поколения български духовници, всички го познаваме като силен молитвеник и надарен от Бога писател и поет на религиозно слово.

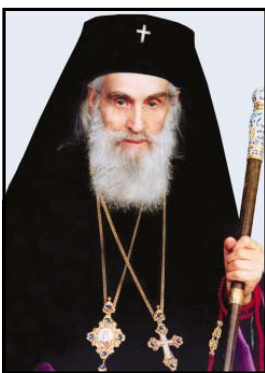
Доростолският митрополит Иларион завинаги ще остане в паметта на поколенията като архиерей оделоворил в живота си най-светите ценности и идеали на православната духовност.

Нека всички се помилват за упокоение на душата му и Бог да го удостои да вкуси от неслетната радост на правдивците във вечното Си царство. Вечна и блажена да бъде паметта му!

Опелото ще се извърши на 30 октомври след отслужането на света Божествена заупокойна Литургия в катедралния храм „Св. ап. Петър и Павел“ в гр. Силистра.

Погрбенито ще се състои в двора на катедралата.

Свети Синод на Българската православна църква – БП

Свети Йоан Рилски Чудотворец – светило пресветло

Празник в Рилската света обител

...тако ти е краи и на Духа Светаго, Който живе във нас и Когомо имаме от Бога...“ (1 Кор.6:19)

С пълна сила тези апостолски слова се отнасят за подареното ни от Бога могуществено съкровище – светите ислезени мощи на всепроразпадения български светлик – свети Йоан Рилски Пустиникозител и Чудотворец.

И както нито мимвнт планински мраз, нито свирепостта на звервете, нито отчаяната борба на бевсетте са успели да скръшат несъкрушимо то упование, вярата и търпението в Христа на св. Йоан, така и времето, а физическото изветване не са били в сила да претягат вярата на светия – храм на Живия Бог, извор на благодат, „на вода, те чача и живот вечен“. „И ще бъде той като даро, посладено край водни потоци, което дава плода си в свое време, и чийто лист не везне...“, и чийто плод ще нависне над гледуващи и жадуващи за правда. Нетлените мощи са несекващ източник на благоухание, изслезение, чудеса и на надежда за спасение. С тях стиска и ставно благоговение пристъпваме към олтаря на светостта.

На 19 октомври светата Църква чества пренасенето на мощите на Рилската светиня от гр. Среден (дн. София) в изворпростетия град Търново при царуването на благочестивия български цар Иван-Асен II (1187-1196).

За събитие се пазират Евтимий пише, че царят изпратил до тогавашния престоител на българската църква – търновския архиепископ Василий – Итнговидчирвени послание: „Като дожд по

Божия воля в тези предели и стигах в Средския град, намерих честните мощи на пренодияния отец Иван, жител на Рилската густина, изпнлени с

книрса, в испешето участнава напати от различни краища на родината, от столпни храмове и бивши византизми на Пловдивската густина, и на Софийската ду-

чудеса и изслезения...“, за които „се разгласва не само тук, но и по цялата мадарска държава“. Затова „нашето държавно царство взе решение, да дойде тво светост тук заедно с целия търковен причт и с подбавящата чест да пренесат тези честни мощи на пренодияния отец в преславния град, за похвалата на цялото държавно множество и за утвърждение на нашето благочестиево царство“.

На 18 октомври, в навечерието на празника, в Рилската света обител се извърши традиционното всеобщо бдение. Вярски джоджови версе съборният храм „Рождество Богородично“ бе изпълнен с богомолни. Притнжани в благоговейно очакване, те приветстваха изгумена на светата обител – Негово Прееосвещено Адрианоуполски епископ Елеотий, който оглави бдение.

Паметта на св. Йоан почетоха и свещенослужители от столицата, иеромонахи и йереи от страната, духовни лица от Румъния и молахия.

хонна семинария.

Впечатлението от първата молитвена тапнана се уславеше от топлата памет на безбори горнищия Мирът на свети Йоан изпльване храма. Прикстването – един дух, една душа – съединени с врълките на любовта Христова, които се дее винаги от светената рилска мощите на нашия отец с

Св. Йоан, молтнженива и застъпника на целия български народ пред Престола на Бога.

В края на всеобщото бдение, след полунощ, епископ Елеотий помоза благочестивия народ с слей от кандидато, горва над светите мощи, и риздала негоджето.

С благословенето на Негово Светейшество патриарх Максим и Светия Синод на БП, празникът се отпразнува на 19 октомври бе отслужена от Негово Високопреосвещено Нерокопски митрополит Натанаил в съслужение с Негово Прееосвещено Адрианоуполски епископ Елеотий, част от духовенослуженията и общително на обителта и свещенослуженията гости.

на стр. 2

ПРОСВЕТА

Свети Йоан Рилски Чухотворец – ветуамо пресветло

От стр. 1
в храма на богослужение-то митрополит Натанайл прекозиде на присъстваните представители на Благословеното на Негово Свещенство Българския патриарх Максим и проницане пасторско слово. Пресветото му бе върну думите на Господа: „Кой-то нас слуша, Мене слуша; и който отговори на мене, аз му отговоря; а който се обърне от Мене, отмамта се от Оноваго. Който Ме е призовал“ (Лука 10:7). Съгласно ги към другите си словеса – св. Йоан Рилски, припомняйки думите от „Завета“ му: „Словетѣ доде и држе преданата, които е чува и слуша от Господа. Не се отклоняват нито надолу, нито наляво, но ходете по пароваги път!“.

Говори за истината на

175 години от освещаването на храм

На 17 октомври жителите на село Лесичарка, Габровска област, духовно околани, обхващана свила скъпи и духовно важен празник – 175 години от освещаването на храм „Св. Параскева – Петка Търговишка“. Още от ранна утрина в църквата се бяха събрали много енораши и гости на село Лесичарка, които очакваха третия присъстване на свои спарийски архиереи – Великотърговишки митрополит Григорий, който в благословение на християните носеше частца от мощите на всебългарския покровител св. Йоан Рилски. С тържествен камбанен звон се постави началото на архиерейската света Литургия, в която взеха участие свещениците Тодор Тодоров и Русан Йивез. Музично съпровождение на богослужението изведе пр. Валенти Калев, председател на храм „Св. Параскева – Петка Търговишка“ в село Лесичарка, прр. Йоанко Веселов и прр. Ста-

родната на духовна причесване. Също, че поканение-то трябва да положим като основа на нашето спасение, защото вие сами не е дадено от Бога; а ние сами са само грехомете“. Поизчерта, че по традицията почнатка към светите икона и към светите мощи в Православната църква се взитва през целуването им с уважение, който допри осеняването човешка устата, изпращащи думи за всеки живот, докато ва го до Божието царство. И по този начин, чрез свестинице, измисляемешта тавиство в Духа Господен, скрепени свръхките на любовта в Талото Християнство.“

След светата Литургия по традиция бе извършено святошестно общо заедно с участието на клира и народа.

На 19 октомври в църквата „Успение на св. Йоан Рилски“ при Старата постница (Гроба на св. Йоан) бе извършено Божественото свето Литургия от сщещенником Миса Минчев –предводител на столничата митрополитска катедрала „Св. авдха Невела“, и събра от друга храмове. В нея молитвено участие взеха енораши и служители на епархионални храмове.

Свети отче Йоане, наставниче за приобщаването на некрещените християни добродетелни, дожи аз приключило тебе, всеблагие и в описи: оти бо нас избяна и буди нас по тавиство, традиции бе извършено святошестно паклит нине чествованията“. И ти благословяи!

Рилска света община.

Рилска света община

църкви там. Преди да бъде разпадна афората за благославеността на енорашите, бе извършен водосвет и осветен корбаи –благородици на село Бега за искъние Му благодарения към селото и неговите жители.

Поканален е трудът на преедседателя на храм „Св. Параскева – Петка Търговишка“ – прр. Валенти Калев, който по повод 175-годишния юбилей на църквата в село Лесичарка издаде вестник „Светина в вес“, в който подробно се описва историята на храма.

След края на богослужението празникът на село Лесичарка продължи с изпълнение на габровския духов оркестър и танцов състав „Божият ангел“, който по повод 175-годишния юбилей на църквата в село Лесичарка издаде вестник „Светина в вес“, в който подробно се описва историята на храма.

Великотърговишка митрополия

Село Чокоба отново има православен храм

На 15 октомври Негово Високопреосвященство Св. Патриарх Кирил в съслужение със свещеници от пр. Сивен извърши тържествен водосвет и символично откри новият трансон храм „Св. Йоан Рилски“ в с. Чокоба, Сивинска община. Пр в края на първоновоеосвящение митрополит Йоанкиев поднови православните християни, бе вече си имат нов православен храм в своя зърца, до голяка като земните на оние си.

На тържеството присъствана почти всички жители на селото и много гости от съседни населени места. Присъства и секретар на общината Сивен г-жа Геза Русанова, началник на общината „Култура и териториозонади“ г-жа Дора Екзархова.

на, началник на финансов отдел на общината г-н Симеон Мелев, общински съветници и кметове на населени места.

Село Чокоба се намира на 20 километра югоизточно от Сивен. По времето на турското робство населението му е бил смесено –българи и турци, но след освобождението турците се е извели и там е останало само българското население. В арката на Сивинската митрополия са запазани данни, че в селото е имало църква, посетена на небесия закрилик на св. Йоан Рилски, който тогава е бил построена църквата, не е изградено. Заве се, че преди да стигне края, струпано е било в преепросеба за църква.

През 1959 г. със заповед на тогавашния председател на Окръжния съвет с одобрението имогет отгужден, а сградата – съборена. Терезе е отреден за строителство на бившия кмет.

През 1991 г., след приемането на реституционния закон, Сивинска митрополия взема да възстанови онова църковен имот и везава предприем действия за построване на нов православен храм в селото. Проект изготвил архитект Юлиан Стефанов от Сивен. След одобрението му по съответния закон, е започна строителството на църковен имот в селото Андрей Андреев и Кольо Кольо.

Сивинска митрополия

Обновление на храм в град Вигин

На 18 октомври след 8-месечен ремонт и реставрация се извърши обновяване на митрополитския храм „Св. Николай Чухотворец“ в гр. Видин. Цели на обновяването и светата Литургия отслужи Негово Пресвещенство Великият епископ Шугеви, външар на Българския митрополит Димитър, в съслужение с храмното духовенство и духовници от Видинска епархия.

Храмът е изпълнен с богословен парод от Видин и гостите на града.

Частно са реставрирани стенописите и иконостасът на храма, подновена е св. утар и оборудването на св. оттар. Извършен е и осветен външен ремонт на храма.

Основанията скомандирани са откутрасилести са да-Богово.

Храм „Св. Николай Мирликийски Чухотворец“ е построен през 1926 година. Той е част от митрополитския комплекс, който включва: старинната църква „Св. Пангелаявото“ (1634 г.), старинната църква „Св.

Петка“ (1634 г.), палатата на Видинската митрополия (1924 г.), мавзолея на Екшар Ангелин (1934 г.) и спарийското училище (1926 г.).

Проектът на църквата е дело на архитект Коста Николов, който е ръководил и строежа. Църквата е построена на вестото на стара камбанария и постройки към църквата „Св. Пангелаявото“.

Видинска митрополия

100-годишен юбилей на храм „Св. Йоан Рилски“, с. Острица, Русенска област

На 19 октомври –деня, в който честване наметна на покривката на българския народ прер. Йоан Рилски Чухотворец – прилично архиерейско богослужение, отслужено от Негово Пресвещенство Мессарийски епископ Инок, бе отбелязан отстогащию юбилей от освещаването на храм „Св. Иоан Рилски“, с. Острица, Русенска област.

Храмът е изграден през 1907 г. е одобрило пожертванията от всички жители на селото. Всеска се включил с катковите миде в богослужението: икон повързати на храмвона ина, зърца поможности за стреме и материални. Иконостасът е изработен в селото, а иконите – в гр. Попово. Освещаването било извършено през 1899 г. от тогавашния Духовник Беренски митрополит Василев, за което има мемориален надпис на иконостаса. Храмът е скропен, не е поддържа в добро външен и вътрешен вид.

Богослужението беше уководно от кме-

та на община Деза могови г-н Димитров Русево и от кмета на с. Острица. Гост от Русе беше свт. Николай Николов, а клиросните певци – Милан Бакалов. Негово Пресвещенство проницане проповест, след което беше представена кратка история на храма. Извършен беше водосвет и осветени приношение на християните, които в голяма бройка дошли да уважат тържеството.

Милан БАКАЛОВ

Архиерейско служение за празника на св. Йоан Рилски Чухотворец в гр. Търговище

На празника на всебългарския закрилик св. Иоан Рилски Чухотворец – 19 октомври – Негово Високопреосвященство Варненски митрополит Кирил в съслужение с Негово Пресвещенство Атаганкийски епископ Брано – гнумен на Бачковския манастир, отслужи прилична Литургия в епархионални храм в гр. Търговище.

В съслужението участваха архиерейски наместник на гр. Търговище и председател на храма иконом Славомир Проданов, ар-

хидерски наместник на гр. Шуми иконом Димитър Стойков, епархийски духовен надзорник на Варненска и Великопроданска митрополия иконом Стефан Ханчиджийски и свещеници от Пресела и Козлодара. На клира вика семинаристи от Шуми и Пресела.

Радостноблагославата по традиция беше отслужен приличен водосвет и осветен корбаи за здравие и благоденствие на възрастните.

Варненска и Великопроданска митрополия

Обновление на храм в с. Семерджиево

На 24 октомври Негово Високопреосвященство Русенския митрополит Неофит извърши обновяване на храм „Св. Димитър“ в с. Семерджиево. На митрополит Неофит съслужаваше св. Стефан Ставев, председател на храма, и кметът на селото.

След като духовниците извършиха утрента, секретариат на св. Митрополия, г-н Ангел Младенов, прочете проповест, с която започна митрополитския външен надзор за здравие на св. всеблагиемъ. Димитър Солунски.

Последва чинът за молва водосвет. Митрополит Неофит извърши водосвет, след това и покръпи храма св. сестена вода. Негово Високопреосвященство благодари всекръпно на всички, влезли участие в ремонтно-обновяването и в подкрепяването на обновяването му. На служба присъстваха иконом. Божидар Ионев, градоначалник на гр. Русе, и г-жа Мелика Гюрова, кмет на с. Семерджиево. Архидякон и свещеник на благочерниостта към митрополит Неофит за обновяване на храма.

Джон Кирил СИНЕВ

КРОНИКА

Яковова св. Литургия във Вудин

В деня на светия апостол и брат Господен Яков в катедралния храм „Св. влчк Димитър Солунски“ гр. Вудин, бе отслужена от Великия епископ Спониш, архимандрит Поликарп и иеромонах Василий божествена Яковова света Литургия по чина останал от древността.

Честният храм бе изпълнен с богомолен народ, който духовно се радваше и ликуваше от това духовно тържество.

В гр. Вудин този чин на светата Литургия се отслужаваше за втори път и бе за пореден път едно благодатно съ-

битие, което показа, че въпреки изминалите години, културни и дори морални промени из хората, Бог е нечакан, нетривиален, мислоспособен, славословен и пребръщаван.

След светото Евангелие следва песенно-благословителният текст прочитан от епископ Спониш, а следодатното песне на хромовото духовенство отслужено от епископ Спониш.

Видинска митрополия

125 години храм „Св. Димитър“ с. Могилино

На 25 октомври Негово Високопреосвещенство Руският митрополит Неофит отслужи Божествена св. Литургия в храма „Св. Димитър“ с. Могилино. Поводът беше хромовият празник и 125-тата годишнина от основаването на църквата. На митрополията съслужиха дон. Емелиян (Димитров), игумен на Бисаровския скален манастир, прот. Петър Петров, председател на храма и митрополическият дякон. На гостни вълновоно жана г-н Ангел Младенов и Стамийн Везелев, режисьор на Русенския митрополия.

Секретарят на митрополията, г-н Младенов, прочете проповед върху евангелско съветство за оторганозването на божеството от Гагаринската страна и за нашето отхормение към призованието на Господ Иисус Христос.

След отпуща на св. Литургия митрополит Неофит

изказа светия благодатност към храма на с. Могилино, г-н Димитър Димитров и кмет на гр. Две могили, г-н Драгомир Димков, както и към всички варшавци за техния грижи по благоустройството. От името на двамата кметове бяха прочетени поздравителни адреси по случай 125-тата годишнина на храма.

Духовните отслужавания за здраве на всички християни.

Храм „Св. Димитър“ с. Могилино е построен от свещ. Тодор Маринов, погребан в двора на храма.

След тържествената св. Литургия духовните застави

с амеската управа се отнавърна в Занаетно жилище за възрастни с увреждания, където става новото обновление след извършения ремонт. Митрополит Неофит, който е почетен гражданин на гр. Две могили, заедно с кмета Драгомир Димков заедно

перенеха денята на откриване на новата църква с отпущане на славословие помешена на сградата ремонтираного жилища. Директорката на дома благодотряна на Господ Иисус Христос за новото обновление след извършения ремонт. Митрополит Неофит, който е почетен гражданин на гр. Две могили, заедно с кмета Драгомир Димков заедно

перенеха денята на откриване на новата църква с отпущане на славословие помешена на сградата ремонтираного жилища. Директорката на дома благодотряна на Господ Иисус Христос за новото обновление след извършения ремонт. Митрополит Неофит, който е почетен гражданин на гр. Две могили, заедно с кмета Драгомир Димков заедно

По молитвената на св. Димитър Митрополит нека, който е почетен гражданин на гр. Две могили, заедно с кмета Драгомир Димков заедно

Русенска митрополия

Манастирската църква е трикопна, изградена в средния сектор, където е най-вълнобатната част от извниката на скалната масива. Базилоната на баитиестрий в нея показва, че храмът е бил използван не само за молитвени аужди на манастирското братство, но и за обществени богослужения. Без да голямта почит, на които се е ридвал този манастир сред варшавците, е с многокостен гробненик, но само на монаси, но на на мри.

В Исероградчаната св. част обществата има втори етаж, където се намира второто по големина помешение на манастира, което се предпоставя, че е служело за манастирска транспаранция и архидиакон.

В Исероградчаната св. част обществата има втори етаж, където се намира второто по големина помешение на манастира, което се предпоставя, че е служело за манастирска транспаранция и архидиакон.

В Исероградчаната св. част обществата има втори етаж, където се намира второто по големина помешение на манастира, което се предпоставя, че е служело за манастирска транспаранция и архидиакон.

В Исероградчаната св. част обществата има втори етаж, където се намира второто по големина помешение на манастира, което се предпоставя, че е служело за манастирска транспаранция и архидиакон.

Видинска митрополия

ПРИСЛОН НА ПСИХИКАТА

За посещение на проф. Георгиев Мандзаридис в София

От 20 до 23 октомври проф. Мандзаридис, придружаван от своята съпруга г-жа Кетя Мандзаридис, бе на посещение в България по покана на Православния богословски факултет на Великотърновския университет и с финансированата подкрепа на фондация „Проф.“. Това е първата среща на българският православна аудитория със съвременното гърко-източно богословие. На 20 и 21 той изнесе лекции в Софийската св. Митрополия (вечерта на 20) и в Богословския факултет на

На последната въпрос: как да разбирате какво е Божията воля в нашия свят живее, професорът отговори: Божията воля е възлята в божествените повели и изразена чрез тях и личия принос на Христос. А заповедите са обещания в двояката заповед за любов към Бога и към ближния.

Съгласуването на човешката воля с Божията се реализира чрез спазването на Божията воля. Когато някой си мисли, че изпълнява Божията воля, а изпълнява своята индивидуална воля, е много опасно. Монашеството, което за Православното предпоставя разума на Църквата, учи именно че послушанието към Божията воля се постига чрез послушанието към духовния брат или отец, който просвещава вършачия отпущане неговия личен, индивидуален път на спасение.

На въпрос: има ли конфликт между индивидуалната и църковната съзнание, отговори по следния начин: Нашата епоха повече от всяка друга се характеризира като епоха на индивидуализираността. Целата наша култура и цивилизация утвърждава индивидуалния код индивидуален, а не като целен на една по-голяма общност, т.е. на личност, което е лично общност с другите. Индивидуализирането е въпреки-маването на личната посредством индивидуалната логика, а не посредством сърцето. Утвърждава телесните сетива, както и мисли, както усещаня, а не вътрешния мир на сърцето, любовта.

Софийския университет (сутринта и вечерта на 21). Лекциите бяха посветени на дискусии върху посочената лекционна тема. Превод по време на посещенията му в София бе реализиран на Софийския университет, а на официалния сайт на БИЦ г-жа Ануля Христова, която е специализирана за неговото научно ръководство.

В Софийската св. Митрополия проф. Мандзаридис отговори на въпроса бяха топло посрещати от Негово Преосвещенство Инок, викарий на Софийския митрополит, и от Негово Високопреосвещенство архимандрит Григорий, прочетеностея на Софийската митрополия. След това в салона на митрополията професорът говори на тема „Спомени за старца Софроний“. В последвалата дискусия той уточни, че в личен план нито старецът Софроний, нито някой от неговия манастир е бил никога негов изповедник, но това, което винаги ги свързвало е било общото виждане за вештата в света и в Йове, което е било между тях.

В спомнетите му от срещите той разкри личното обаяние на стареца и неговата способност да се „отгарля“ пред присъствието на другия, да се изживя свободата на събеседника.

В Богословския факултет професор Мандзаридис бе посрещнат от зам.-декана дон. д-р Трайчев и други преподаватели. На събранията се аудиторията от преподаватели и слушатели бяха официално представени от г-л. ас. Костядин Нушев, преподавател по нравствено богословие в Богословския факултет на СУ.

При един от поставените към проф. Мандзаридис въпроси отпущане това как да се отпусне не към и неподвижните дървета, а вършеите, че възлюбеността на православния вършач за любов към ближния включва всички хора по света, но това ни най-малко не означава отричане към каквото да е и отричане от евангелия, а че човек не искава единствено за наследствено налагане на вършача не е по никакъв начин съвместен с истинния православен живот. Значително често вършач първоном себ си да претвори в обаяние на доброто и на любовта и тогава той ще стане проповедник за мнозина, които сами, прителени от светлостта му, ще намерят у него прислон на истината.

Човекът живот обаче тогава става навикна човешки, когато неговият разум се завире отива в сърцето, което е мястото на срещата на човека с Бога. Ето защо на поменит двата духовни отпа, единият се предпоставя индивидуалностичното ни желание, от нашата, собствена съблята. Но Църквата ни и по-специално богослужението и светлата Литургия, усъвършенства човека и отхвърня сърцето.

Запитан какво изпита отново манастира на причастването, проф. Мандзаридис повтори, че единствен критерий за приемане на свети Давров е миста съвместна. А дали съвместна е чиста, или само е предпоставя индивидуалностичното ни желание, от нашата, собствена съблята. Но Църквата ни и по-специално богослужението и светлата Литургия, усъвършенства човека и отхвърня сърцето.

Запитан какво изпита отново манастира на причастването, проф. Мандзаридис повтори, че единствен критерий за приемане на свети Давров е миста съвместна. А дали съвместна е чиста, или само е предпоставя индивидуалностичното ни желание, от нашата, собствена съблята. Но Църквата ни и по-специално богослужението и светлата Литургия, усъвършенства човека и отхвърня сърцето.

Църковен вестник нести повече от година публикация нести спити и приют от двата св. На стр. 4-5 помешаване пълнолетна лекция, изнесена в Софийския богословски факултет, има отпущане на публицистично и следващите броеве.

Издирване на светите моци и почитването на светите мъченици Виктор и Стефануца

Етнологическо изследване

Св. мъченик Виктор е бил в юнък облик по време на император Антонин. Императорът започнал говене на християните и Виктор отказал да присвие задължителната жертва на боговете. За тази постъпка той бил подложен на мъчения, но ги преминал невредим. Чрез силата на молитвата си победил едни вълшебни, който след като не успял да го отрови, се отказал от изравняването си, изгорил си книгите и галелските и станал християнин. При всички жестокости мъченица, на които бил подложен Виктор, пристраствала младата христинка Стефануца. Тя видяла сияещето от небото небе – за него и за нея, започнала да славя подвига на мъченика и заедно с устелките с мъченическа смърт на 11 юмври 213 година.

Има много неизяснени проблеми около античната агиография за честването на памета на двамата мъченици, за култа към тях и за пренасяната на техните св. моци. На тези въпроси ще погърсим отговор в следващите сведения, открити в латински, гръцки и персийски извори.

В так някои случаи се повтарят, например, че Виктор е римски войник християнин, идващ от Килийски (според латинските извори) или от Италия (според гръцките извори), който по време на неговия култ, по време на император Антонин (според гръцките), или Дюклетиан (според стенопис изготвения), или Марк Аврелий Антонин (според латинските) е подложен на страдания извън восточата Сивастия. Виктор е поощряван от Стефануца – смъртта на негова оловна войн (или негова приятелка, позната, смъртта или изповестта, според житията), която още нямала извършена шестнадесет години. Тя е арестувана и оседлана в смърт, която била завършена за две нощи и разкъсана на две.

В житията на двамата мъченици в различните източници има различия относно датата и мястото, където те са умъртвени. Според гръцките източници – в Дамаск; според текста – в Килия или в Антиолия (според коптските източници) или в Александрия или Египет (според латинските). Според персийските – в Сицилия или Мариния. Датата за честването на тяхната памет според гръцките синтаксис е 14 юмври или 10 или 11 юмври, според стенописите – на 23 април, латинските предпочитат 24 април или 14 юмври.

В Римския Мартирологий памета на двамата мъченици със същото име е отбелязана така: Виктор и Стефануца, убити в Египет на 1 април, и Виктор и Корона умъртвени в Дамаск. Срия, на 14 март. Трудно да се определи дали това слово за един мъченик с име Виктор, както и не се знае със сигурност кои други мъченици са умъртвени с него. Вероятно става дума за двама анонимни светци, чието имена (лат. Виктор = победител, гр. Stephanos = коронка) са поставени извън от извършане в памета на тяхната слава смърт.

Още по-голямото обяснение се получава от Персийския Мартирологий (Martirologium Hicetonymum) – един богат ортодоксен извор, където се споменават осем двойки светци със същото име. На 11 юмври в Александрия – „In Alexandria...Victoris Stefani“, на 20 февруари – „Et alibi Victoris Coronae et aliorum decem“, на 1 април – „In Aegypto Victoris Stefaniae“, на 23 април – „In Alexandria Coronae Victoris“, на 24 април – „In Alexandria Coronae Victoris“, на 8 май – „In Aegypto Victoris et Stefaniae“, на 14 май – „In Syria Victoris militis et Coronae qui simili passi sunt“, и на 21 юни – „In Massilia Victoris Coronae...“ (за последния светци се знае, че е от Марсилия и към неговото име е прикрасено това на св. Стефануца).

Учените, базирайки се на ортодоксните извори,

като са по-антични и с по-голяма важност, определят следващите редове за синтаксиса:

- 1) Александрийска служба на мъчениците на 24 април, след нея от Иеронимовия Мартирологий следва 8 май. Празникът на 23 април, който не е предизреждан и след не следва службата на 20 февруари.
- 2) Според сирйската традиция памета на двамата мъченици се чества на 14 май или
- 3) шест месеца по-късно – на 14 юмври, според Иеронимовия Мартирологий.

В Б латинската традиция и всички други житийни документи, присвояващи житията им от сирйската традиция, но се връщат към александрийската традиция – на 24 април.

Можем да направим извода, че двамата мъченици са приели мъченическа смърт в Египет и култът към тях е популяризиран в Италия, най-вече от местата обитавани от воини, в Антиолия, където е съхранен споменът за тях.

Счита се, че двамата светци са канонизирани от св. Сотир (Сотер), папа Римски (168-177), малко преди да присвие мъченическа смърт.

След като били умъртвени, двамата светци Виктор и Стефануца са погребани заедно. Следва многократно пренасяне на техните свети моци.

Светците били на двама мъченици, което се съхранява в църквата на манастира „Св. Корона и св. Виктор“ край град Фелтре, Италия. Как са достигнали до там? Най-старото свидетелство с намесено при отиването на един каменен саркофаг – релефиърки. Свидетелство на град Триговала на северозапад, предпоставя да има честа да съхранява моците на мъчениците на територията на своите земи. По този повод на 19 май 1943 година е отворен саркофагът с моците на мъчениците, за да бъдат изследвани и е открита оловна плочка с надписе латински езика:

Надписът на дванасет реда възму оловната плочка е следният:
ANNO CCV AV INCARNATO VERBO SVB ANTO. P. MARCELINO CORONA SANCTORVM MARTYRVV VICTORIS ET CORONAE SVBVECTA SVNT A THEODORO MARTYRE ET A ME INDIGNO SOLLINO EPISCOPO VRBIS CERONIAE HIC RECONDITA SVNT SVB DIE XVIII SEPTEMBRIS IN CRISTO HV.

В превод: Прет 205 от Рождество Христово по време на Цезар Антонин телата на св. мъченици Виктор и Корона била пренесени през морето от мъченик Теодор и от местността Солзино списков на град Керония, на острв Кипър, и мястото на Искус Христус.

От надписа разбираме два факта, отдалечени във времето един от друг, свързани с две личности. Първият факт е пренасянето на телата на мъчениците от Александрия до Срия (от Александрия, Египет до Килия), на острв Кипър от мъченик Теодор, по-късно епископ на Керония (Кипър) и присел мъченическа смърт през 205 година. Вторият е, че след около четири века епископът на Керония Солзино на 18 септември е пренесъл моците поставени в оловна урна на друго място, вероятно в църква.

Имаме оседни сведения за по-късни премествания на моците на двамата светци. Прет 802 г., когато остров Кипър е атакуван от арабите, моците са пренесени в Сицилия, където остават две години. От там са пренесени във Венеция.

Прет 1096 г. ктиторът каниган Джовани да Вилор (времето на Първа кръстоносен поход) издига възму хълма Мисена, на три километра от Фелтре, първа в римските стени – трикорабен, под формата на трикорабен кръст с ясно изразено византизистко влияние. Храмот построен на своето място е завършен за пет години и е осветен на 13 май 1101 г. от епископа на град Фелтре Арлон (син на Джовани да Вилор). Църквата е част от манастирски комплекс (сестрински манастир), който мъчениците се съхраняват в орафа на храма в оловна урна, поставена в каменен саркофаг до оларатата апсида,

издигнат през 1440 г. възму четири невисоки колони. По този начин върхът имат възможност да колоничат и да се помолят на светите мъченици. Всякия полета в храма са изобразени от иконите на Джото, Томасо от Модена и Виталино от Болоня. В последните години в манастира се извършват реставрационни и консервационни работи, осветряването се монашеските килии и транспаранти, поставени са нови електрическа и протигнотивни инсталации, за да продължат и в бъдеще това свето място да привлича вероучите.

Друго сведение също, че кръстоносците са пренесли светите моци в град Фелтре от Срия.

Прет 1304 г. Карп IV от Бохемия на път за Рим, за да бъде короната за император на Съсещаната Римска империя (5 април 1355 г.), минал през град Фелтре. Местните жители в знак на уважение дарили на бъдещия император чак на моците на мъчениците – главата на св. Виктор и раменна кост на св. Стефануца. Карп IV присел с благомомент скъпия дар и продължил за Рим. Новият император пренесла дарените св. моци в Прага.

Според Джовани Сикари тялото на св. мъч. Виктор е намесено на 3 април 1697 г. в близината на манастира „Св. Панкратий“ в Рим, след това е пренесено в манастира „Св. Лука“ на улица „Botteghe oscure“, обгражен от сестрите на ордена „Carmelitanæ Sealæ del Corpus Domini“. Следва преместването на моците и църквата „Св. Марчелино и Петро“ и през 1906 г. от Рим са пренесени в град Фано, област Марке, Италия.

Има сведения, че частини от моците на двамата мъченици се намират и в църквите на други градове в Италия и Европа.

Според българската традиция заедно с памета на св. мъч. Виктор и Стефануца на 11 юмври се чества и памета на св. мъченици Мина и Викентий и на прет. Теодор Студит издигнат.

Архиеп. Иларион ВИКТОР (МУТАФОВ)

Гласът на св. отци

Мъжеството

Мъжеството не е нещо друго, а твърдост в вистината и силнопа на враговете; когато не на отстъпите, те ще отстъпят и повече няма да се покажат.

Прет. Антоний Велики

Мъжеството на сърцето е помоща да душата, след Бога.

Прет. Ава Исаия

Да бъдеш смир в работите, както изникнал безстрашие, е знак на мъжеството, а да се отпусна е знак на безмъжливост. Но да отстъпи да се върне към, мъжество и по-голяма опасност, означава да се сдържаш, знае да издръж, а да избягваш е знак на предпазливост.

Св. Григорий Богослов

Мъжеството е да стоиш в вистината и макар да срещнеш противоборство, да не се опомняваш от нея.

Ава Иларион

Из: „Бисери от духовната скриваници на светите отци“
† Сивенски митрополит ИОАНИНИ

Двадесетгодишнината от основаването на манастира „Св. Петка“, с. Копривец

На 14 октомври, Петковден, Негово Високопреосвещенство Русенски митрополит Неофит открил божествена св. Литургия по повод връзката празник и двадесетгодишнината от осъществяването на манастира „Св. Петка“, с. Копривец. В архиерейската божествена служба участват архиеп. Елиаш, отговорник на манастирите в епархията, прот. Петър Петров, свещ. Светослав Свистославов, ефимериален манастир, свещ. Девн Ангелов и диякон Кирил Сивек.

Приводът за празника преизнесе секретарят на св. Русенски митрополит, г-н Ангела Младенов.

След отпуста на св. Литургия митрополит Неофит припомни тържествения момент по време на осъществяването на манастира на 14 октомври 1989 г. от Синодския епископ Нестор, митрополит в Доростолския и Червенски митрополит Софроний, Негово Високопреосвещенство преводач благословеното на Негово Светейшество Български патриарх Максим I, който вклучил всички поклонници на св. Петка. Митрополит-

ът призова вършатите да бъдат, подобно на преподобните „младоци, милолюбви, със силна вяра, скромни по живот и достойни за този илюстриран свят“.

Последно извършването на водосвет в двора на св. обител.

След края на това духовно тържество пристигна остана, че излетката на манастира, монахиня Варвара, приела монашеството в деня на осъществяването му, е с предвидлива в Господи си щастен ден, в деня на неговата двадесетгодишнина.

На територията на бозогранията Русенска епархия се намират общо 26 посветени на св. Параскева църкви, както и бенефициален манастир в с. Копривец, чествайки своето второ десетилетие.

От двете съществени поклонници на манастира водят да се поклонят на икона на св. Петка с прикритие на малка чистица от одежда, с която са били попити мочите на преподобните. Ожидания в двора от осъществяването Петър Тотев, предствителя на Българската патриархия в Букурещи.

† IN MEMORIAM

Представя се в Господа свещеносенок МАРИН МАРИНОВ РАДКОВ

Русенската св. митрополитска същобца, че на 11 октомври след продължително боледуване на 88-годишна възраст се представи в Господа свещеносенок Марин Радков – дългогодишен сурносенски епископ при храм „Св. Димитър“ в гр. Сливно поле.

Той е роден на 2 септември 1921 г. в с. Сандоров, Русенско. Забриван е през 1943 г. Пловдивската духовна семинария, а през 1959 г. Духовната академия, Ракопловско е с диякон на 27 февруари 1944 г., а за свещеник на 28 февруари 1944 г. От 1 март 1944 г. е назначен за сурносенски свещеник в гр. Сливно поле, която длъжност изпълнява до 1 февруари 2006 г., когато се оттегля по здравословни причини.

Опелото и погребението били извършени на 13 октомври 2009 г. в храм „Св. Димитър“ в гр. Сливно поле.

Бог да ги прости! Вечна и блажена да бъде па-метта му!

Представя се в Господа монахиня ВАРВАРА, игуменка на манастира „Св. Петка“ в с. Копривец

Русенската св. митрополитска същобца, че на 14 октомври 2009 г. след продължително боледуване на 84-годишна възраст се представи в Господа монахиня Варвара, игуменка на манастира „Св. Петка“ в с. Копривец, община Бяла.

Монахиня Варвара, в мире Добра Рачева Рахнева, е родена на 6 август 1925 г. в с. Царев дол, Тутраканско. В деня на осъществяването на възстановените средновековни Копривецки манастир „Св. Петка“ – 14 октомври 1989 г. – е постригана за монахиня с името Варвара и оттогава е назначена за негов игуменка.

Последните двадесет години от живота си безженичностната монахиня Варвара посвети на изградването, благоустрояването и духовното възвращане на Копривецката св. обител.

Опелото и погребението ѝ били извършени на 16 октомври 2009 г. от 11 часа, в Копривецка манастир.

Бог да ги прости! Вечна и блажена да бъде па-метта ѝ!

АБОНАМЕНТ 2010

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посетете периода от време, през който искате да сте абонанти

Име _____

Презиме _____

Фамилия _____

гр./с. _____ п. код _____

общ. _____

обл. _____

к.ж./упл. _____ № _____ гр. _____

вх. _____ ап. _____ тел. _____

Изпращайте на адреса на издателството попълнен талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банков бонорд или пощенски запис).

МОЛА, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧЕН АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТИК“.

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ БЪТ, ОБЯВЕЛЯВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

След падането на Второто българско царство под османско иго в края на 14 век била унищожена и Търновската патриаршия. България изгубила не само своята политическа, но и духовната си независимост. Търновската патриаршия станала митрополитна към Вселенската патриархия, а Червенската митрополитна – помненка в ранг епископий. Много манастири от Червенската епархия запуснати или били разрушени. В Полемонето имало мало манастирски изхисти. Останал само Басарбовецкият скален манастир до края на 17 век.

В историята са запазени сведения за съществуването на манастирите: „Св. прор. Илия“ – с. Липник (дн. с. Николово), „Св. св. Константин и Елена“ в гр. Дас местил, „Успение Богородично“ – с. Горна Манастирница (дн. гр. Борово), „Св. Марина“ – с. Каран Върбюва. Сред тях е и манастирът „Св. Петка“ край с. Копривец. Вследствие е имало и други манастири.

От 25 декември, Рождество Христово, 1985 г. Йордана Чолакова от с. Копривец (родена на 8 август 1920 г. в с. Копривец, пч. 2001 г.) венчана за Стойко Чолаков, с една дъщеря – Божидара) смявала три последователно свързани сна, в които е видна Божията Майка – Пресвета Богородица. Тя ѝ показвала пет монахини, като ги назовава по имена: Параскева, Варвара, Екатерина, Марина и Неделя. Също така ѝ казвала, че на мястото на бащината ѝ къща в края на селото е имало манастир, а монашеството му члемецини да въртат. Йордана Чолакова била вървеща християнка от сиверната „Св. Георги“ в Русе. Вече когато това тя споделяла с други вървещи жене. Та-

ка поставили началото на възстановяването на дървната обител.

През 1986 г. бивши митарни неформален инициативен комитет за изграждане на манастир „Св. Петка“. Начело била Добра Рахнева от гр. Русе, сега монахиня Варвара. В комитетта вела участие Йордана Чолакова, която дървова родина си къща и митаро, Димит-

ра Иванова от Русе, Георги Георгиев от Русе, Тодор Гоцев от Русе, Гатъво Гатев от с. Салина, Ангел Василков от Бяла, Веселин Косев от Бяла, Йордан Калешев от Бяла и др. С труд, пари, материални всеки ден приносци си в претърпяването на къщата и дюрното място в манастир. Това било доведено до замянето на тогавашния Лоростолски и Червенски митрополит Софроний, който със специално писмо иска благословенето на Българския патриарх Максим I и Св. синода на БПЦ за откриването и осъществяването на манастира. Св. Синод с решение от 15 юни 1989 г. прот. № 6 разрешава да се възстанови и впише в регистъра на българските манастири Копривецки девически манастир „Св. прел. Петка Българска“.

Манастирът е осветен тържествено на 14 октомври 1989 г. от викарни епископи на Доростолския и Червенски митрополит Софроний – преосвещен Синодския епископ Нестор. В следния ден на осъществяването, след св. Литургия за първа монахиня е постригана Добра Рахнева с името Варвара, която е патронка за игуменка на манастира.

На 14 октомври 1990 г. за монахиня е постригана Мария Кнешева с монашеско име Параскева, а на 22 август 1991 г. – Митка Иванова, която приема монашеско име Екатерина. Послушница в манастира е била и Димитра Стоилова – монахиня Марина, игуменка на манастира „Св. Марина“ – с. Каран Върбюва. Днес манастирът се посещава от много християни от цялата страна. Светата обител е отворена за всички верни християни, които търсят молитвено топло гостинство на св. Параскева.

В съботния ден, на 17 октомври, най-голямото престоятели и свещенослужители на софийския храмове, игумени на парихийския манастири в Москва, местното духовничество и граждани на гр. Перник, преподаватели от Зиевската епископия Русия, тръгнаха с литийно шествие от храм „Св. Йоан Рилски“, за да посрещнат тържествено в центъра на града частца от мощите на св. Йоан Рилски.

Адрианополен епископ Евлогий и Зиевски епископ Иван при представянето на мощите

Стопници перничану посрещнаха мощите на свети Йоан Рилски Чудотворец

Пред Културния дом, където от миналата година в знак на признателност към пренодния Рилски Чудотворец стои новата скулптурна фигура, деца от всички училища, гражданство и много гости на Перник се бяха събрали и с нетърпение очакваха пристигането на свещените Кортежи от Рилския манастир беше посрещнат в началото на града, в кв. „Бела вода“, от заместник-мета Иванчо Христов и директор на Културно-информационния център Кирил Манов и премина през целия град, съпроводвани от по-малките деца.

Литийното шествие към храма

Стопници перничану посрещат мощите на св. Йоан Рилски Чудотворец

Рило-манастирското братство и от мо епископ молихтвено благопожелаван на всички перничану да бъдат достойни за тази свещитна, която сега представяме, която живее с искрено вярва, с мъдрост и боготворен живот“.

От името на църковното изпълнение на Софийския епископия Русия, изкарият на Софийския митрополит, благодарни с думите: „Дие, когато сме в навечерието на празника на св. Йоан Рилски, се изпълни едно наше отдавнашно скръвно желание – да приемем като сил държатели от неговите свещитни мощи. В този миг сме изпълнени с радост и вялене, които го обичат и почитат. Той в своя Завет ни рече: да живеем в съглас-

ние и в любов, в единност и мир, да поаме онова съзнание за греховете си, което да ни води към покаяние, а това покаяние ще ни води безбедно по пътя на спасението.“

Честит и благословен празник! Нека св. Йоан да закриля този град от беди и катастрофи и да почита тук, а ние да се постараме да бъдем достойни за него!“

От своя страна мет-

Положиха куполния кръст на възкресения храм „Възкресение Христово“ във Велико Търново

На 21 октомври беше поставен най-големият кръст на купола на храм „Възкресение Христово“ във Велико Търново. Храмът, разположен сред най-голямото население квартали, вече е издигнат в груб строеж, в момента се довършва и пълната му топлоизолация.

Вместо друг, общи купол са избрани два храма – горният „Възкресение Христово“ и хрипала „Св. Вера“ (Св. Георги Победоносци). Строителство се изпълнява от фирма „Истрия“, а за набирания на средствата основен двигател е сдружението „Св. Георги Победоносци“, което участва и Автокефалния търновски общественик и бивш градочашиник Арагон Арагонев.

До момента, където е издигнат храмът, са били погребани загинали руски воители, отдам живота си за българското освобождение. Ето защо сдружението „Св. Георги Победоносци“ откря фирми в Русия, а трите погребани кръста за новия храм са дарени от поборниците на Велико Търново руски град Твърда, мични разговорни в Великотърновския митрополит Григорий с Негово Свещенство Руския патриарх Кирил с разбра, че в руския град, Воронеж, вече се отплати три камбани, които ще бъдат дарени от Русия за камбанарията на новия храм.

Предстои цялостно измолване на храма, изработено е проектът за два измолвания и вънрешното стеномолване. До момента са вложени над 800 000 лв., но все още са нужни много средства за цялостното завършване на проекта. На желаещите да станат съпричастни към светното дело по изграждането на храма, предоставяме банковата сметка на сдружението „Св. Георги Победоносци“:

Сдружение „Св. Георги Победоносци“
Банковска сметка:
BG1209070411000059600
BIC (банков код)
IORTBG5F
„Ивобесбанк“ АД
Кюи Велико Търново

Великотърновска митрополия

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2010 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	25,00 лв.
6 месеца.....	12,50 лв.
3 месеца.....	6,25 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛ. ГИШКА ТОВИЧКА КРИСТОВА
e-mail: unicatdat@gmail.com

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Работим се с приятел.

Банковска сметка на Синодално издателство на БИЦ
УниКредит Експрес – София, ул. „Алабаш“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBG5F

Сметно да се вкратит с поинския издател или на банковата сметка.
В случаите да е изплатен пощата директно или на пощата!
„Църковен вестник“ съдържа свещитни текстове и изобразителна и не бива да се използва за бижутен нужди.